

М О Т И В И към Присъда № 31/27.03.2023 година, постановена по НОХД № 136/2023г. по описа на РС-Елхово:

Наказателното от общ характер производство е образувано въз основа на внесен от РП-Ямбол обвинителен акт ведно с БП № 20/2023г. по описа на РУ-Тополовград, с който подсъдимият **З. С. /Z. S./, гражданин на Афганистан**, е обвинен в извършване на престъпление **по чл.279, ал.1 от НК**, за това, че на 08.03.2023 г. в района на 245 гранична пирамида, находяща се в землището на с. Голям Дервент, общ. Елхово, обл. Ямбол, влязъл през границата на страната от Република Турция в Република България, без разрешение на надлежните органи на властта.

Съдът е дал ход на делото при условията и по реда на задочното производство - в отсъствието на подсъдимия, редовно призован, но с участието на служебният му защитник, назначен от фазата на БП – адв.М. К. от АК-гр.Ямбол, като е приел, че са налице предвидените в закона предпоставки за разглеждане на делото по този ред.

В съдебно заседание участващият по делото прокурор Я. Д. при РП-Ямбол, поддържа повдигнатото против подсъдимия З. С. обвинение в извършване на престъпление по чл.279 ал.1 от НК, като намира същото за доказано по категоричен начин както от обективна, така и от субективна страна. Предвид на това представителят на обвинението моли съда да признае подсъдимият З. С. за виновен по повдигнатото му обвинение и му наложи при условията на чл.54 от НК минимално предвидените в престъпния състав на чл.279 ал.1 от НК кумулативни наказания, а именно – три месеца лишаване от свобода, което на основание чл.66 ал.1 от НК бъде отложено от изтърпяване за срок от 3 години и глоба в размер на 100 лева.

Назначеният в хода на бързото производство служебен защитник на подсъдимия З. С., адв.К. в хода на устните прения не оспорва авторството на деянието и намира обвинението за доказано по несъмнен начин въз основа на събраните доказателства. Пледира при определяне на наказанието да се приложи разпоредбата на чл.9 ал.2 от НК, изтъквайки доводи, че макар деянието вменено на подсъдимия формално да осъществява признаците на предвиденото в закона престъпление по чл.279 ал.1 от НК, то неговата обществена опасност е явно незначителна. В тази насока адв.К. визира доводи, че подзащитният му З. С. е търсил закрила в държавата ни, изтъквайки както мотива за извършване на деянието, който е свързан със ситуацията в Афганистан, принудила го, за да спаси живота си да предприеме това рисково преминаване по незаконен начин границите на редица държави, включително и тази между Р Турция и Р България. Алтернативно адв.К. счита, че наказанието на подс. З. С. следва да бъде определено в предвидения в престъпния състав минимален размер от 3 месеца лишаване от свобода, което да бъде отложено от изтърпяване за изпитателен срок от 3 години и глоба в размер на 100 лева.

Съдът след като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, и като съобрази процесуалната им годност, приема за установени от **фактическа страна** следните факти, а именно:

Подсъдимият З. С. е роден на *****г. в гр.Суруби, Афганистан и е гражданин на тази страна. Съгласно обясненията му, дадени в хода на БП в качеството му на обвиняемо лице, приобщени по реда на чл.279 ал.2 вр.с ал.1, т.2 от НПК, същият се признава за виновен. На неустановена дата той напуснал страната си и отишъл в Република Турция, като имал намерение да се установи в държава от Западна Европа, преминавайки през територията на Република България. Тъй като не притежавал необходимите документи и надлежно разрешение да влезе през границата на страната ни, решил да премине нелегално турско-българската граница. В изпълнение на намерението си подсъдимия З. С. се свързал в град Истанбул с неустановени по делото лица, с които се уговорил да го преведат през границата между територията на Република Турция и Република България срещу заплащане.

На 07.03.2023 година подсъдимият З. С. заедно с още 19 други лица, между които

имало и негови съграждани и двамата им водачи-афганистанци, били извозени от гр.Истанбул с товарен автомобил до местност, находяща се в близост до турско-българската граница. След като автомобилът спрял, подсъдимият и спътниците му излезли и тръгнали пеша през гората в посока към границата, водени от двамата водачи. След около 2 часа, достигнали до възпрепятстващото съоръжение, монтирано на границата. С помощта на стълба, носена от двамата водачи, на 08.03.2023 година около 20.00 часа подсъдимият З. С. преминал през възпрепятстващото съоръжение /ЕСС/ и влязъл през границата на страната ни от Република Турция в Република България, в района на 245 гранична пирамида, в землището на с.Голям Дервент, общ.Елхово, обл.Ямбол. По същия начин през възпрепятстващото съоръжение /ЕСС/ на територията на страната ни влезли и другите 19 лица от групата. След като преминали границата подсъдимият З. С. и спътниците му продължили да се движат пеша около 4 денонощия, водени от двамата афганистански водачи, като маршрута им преминавал главно през гористи и хълмисти местности. Били избягвани населените места.

На 12.03.2023г. групата стигнала до гориста местност, където пренощувала. В ранните часове на следващия ден групата потеглила, а подсъдимият и още 4 лица от групата поради това, че били изтощени от дългия път, гладни и жадни изостанали.

Междувременно на същата дата - 13.03.2023г. около 06.30 часа разпитаният по делото като свидетел А. К. Г. пътувал с личния си автомобил за с.Д., общ.Тополовград, където работел като к.н.. На около километър от табелата за селото свидетелят забелязал да се движат в група петима млади мъже. Спрял автомобила си до тях и като видял вида и състоянието им, предположил, че са бежанци. Чрез жестове свидетелят Г. разбрал, че 5-мата млади мъже търсят полиция, като единият от групата на английски език му обяснил, че са от Афганистан. Свидателят Г. превозил подсъдимият и останалите 4-ма мъже с автомобила си до сградата на кметството, дал им храна и вода и се обадил на тел. 112. На място дошъл екип на РУ-Тополовград. В хода на извършената проверка подсъдимият З. С. и останалите 4-ма лица от групата били установени и задържани.

В хода на извършените оперативно-издирвателни мероприятия и от разпитаните по делото свидетели К. К. К. /пол. служител в РУ-Тополовград/ и В. Е. В. /ст. полицай в 03 ГОДГ към ГПУ-Елхово/ се установило, че възпрепятстващото съоръжение в района на 245 гранична пирамида, находяща се в землището на с.Голям Дервент, общ.Елхово е нарушено, както и са били открити следи от лица, с посока на движение от ЕСС към вътрешността на страната, които фактически съвпадат с направлението на движение на подсъдимия З. С. и останалите лица от групата.

Тъй като при задържането у подсъдимия не е бил намерен национален документ за самоличност, самоличността му е била снета от разследващия орган, по негови данни. Лицето се идентифицирало с имената: - З. С. (Z. S.), роден на ***** г., в общ. Суруби, обл. Кабул, Афганистан, гражданин на Афганистан. Тази самоличност подсъдимият е заявил чрез преводача, пред разследващия орган, при привличането и разпита му като обвиняем в хода на БП. Така установената във фазата на БП самоличност се възприе и от съда в хода на съдебното производство, предвид липсата на представен и в хода на съдебното следствие документ за самоличност на подсъдимия.

От приложената в материалите по БП справка за съдимост, с рег.№ 230313005000119200 от 13.03.2023г., издадена от БС при Районен съд-Тополовград, след направена справка в ЦБС при Министерство на правосъдието, се установи, че подсъдимия З. С. не е осъждан.

От представеното по делото от страна на участващия по делото прокурор при РП-Ямбол писмо с рег.№105450-2028 от 27.03.2023г. на Дирекция „Миграция“ при МВР, се установи, че подсъдимия З. С. след като на 27.03.2023г. е бил изведен от СДВНЧ-Любимец поради подадена молба за международна закрила, е бил предаден на РПЦ-Военна рампа,

гр.София при ДАБ - МС.

Горната фактическа обстановка се възприе от настоящия съдебен състав въз основа на събраните гласни доказателства – от обясненията на подсъдимия, приобщени чрез прочитането им по реда на чл.279 ал.2 предл.ІІ-ро вр. с ал.1 т.2 от НПК, с които същият изрично е заявил, че се признава за виновен по предявеното му обвинение, от показанията на свидетелите А. К. Г., К. К. К. /мл. пол. инспектор в РУ-Тополовград/ и В. Е. В. /ст. полицай 03 ГОДГ в ГПУ-Елхово към РД“ГП“гр.Елхово/, дадени в хода на съдебното следствие и от писмените доказателства, приложени по делото и приобщени към доказателствения материал чрез прочитането им по реда на чл.361 вр.с чл.283 от НПК.

Обясненията на подсъдимия, макар и средство за защита, кореспондират с останалия доказателствен материал, поради което съдът ги възприе за достоверни. Същите съдържат фактически твърдения относно времето и мястото на извършване на деянието, както и такива относно формата на вината и мотивът за осъществяване на инкриминираното престъпление.

Показанията на разпитаните свидетели А. К. Г., К. К. К. и В. Е. В. се кредитират от настоящия съдебен състав като достоверни, логични и последователни. Липсват индиции за предубеността на свидетелите. Показанията на тези свидетели кореспондират с останалия доказателствен материал по делото, в т.ч. и с признанието на самия подсъдим, че е извършил вмененото му престъпно деяние. Възпроизведените от свидетелите К. и В. факти са пряко относими към времето, мястото и механизма на осъществяване на престъпното деяние, а тези изложени от св.Г. са пряко относими към мястото, времето и начина на откриване на подсъдимия като установен заедно с още 4-ма чужди граждани, представили се за граждани на Афганистан на около 1 км. от с.Д., общ.Тополовград и последвалото задържане на чуждите граждани от служители на РУ-Тополовград.

Писмените доказателства, приложени по БП № 20/2023г. по описа на РУ-Тополовград /справка за съдимост на подсъдимия/, както и представеното от ЯРП по делото – писмо рег.№105450-2028 от 27.03.2023г. на Дирекция „Миграция“ при МВР/, се прецениха за редовни от външна страна, а като кореспондиращи с останалите доказателства по делото, се кредитират от съда.

От така приетата за установена фактическа обстановка, съдът направи следните **правни изводи:**

От обективна и субективна страна подсъдимият **З. С. (Z. S.)**, роден на ***** г., в общ. Суруби, обл. Кабул, Афганистан, **гражданин на Афганистан**, неженен, безработен, **неосъждан**, без документи за самоличност, по негови данни /чрез преводач/, с деянието си е **осъществил престъпния състав на чл.279 ал.1 от НК**, тъй като на 08.03.2023 г. в района на 245 гранична пирамида, находяща се в землището на с. Голям Дервент, общ. Елхово, обл. Ямбол, влязъл през границата на страната от Република Турция в Република България, без разрешение на надлежните органи на властта.

В случая **от обективна страна** изпълнителното деяние е осъществено от подсъдимия З. С. чрез фактически действия по преминаване през държавната ни граница в посока от Р Турция към Р България. Същото е осъществено като на 08.03.2023 г. подсъдимият е влязъл през границата на страната, без да е получил разрешение от надлежните органи на властта, осъществяващи гранично - пропускателен контрол. Подсъдимият не е имал необходимата виза, удостоверяваща правото му за влизане в страната ни, изискуема както с оглед неговото гражданство, така и с оглед държавата, от която осъществява фактическото преминаване на държавната ни граница – от съседната Република Турция. Или от обективна страна с деянието си подсъдимият е нарушил установения в страната режим и ред за преминаване на държавната ни граница, като деянието е осъществено в първата изпълнителна форма, визирана в чл.279 ал.1 от НК – „без разрешение на надлежните органи на властта“, в хипотезата на „влизане“ в страната. Деянието е довършено, предвид на това, че

подсъдимият е успял да премине държавната граница, като е задържан във вътрешността на страната ни от полицейските органи на РУ-Тополовград, след като е забелязан да се движи по пътя на около километър от табелата за с.Д., общ.Тополовград от кметския наместник на селото.

От субективна страна инкриминираното деяние е извършено виновно, при пряк умисъл, като подсъдимият е съзнавал общественотоопасния характер на извършеното, предвиждал е неговите последици и е целял тяхното настъпване. Въз основа на доказателствата по делото и направеното от подсъдимия признание в обясненията му, дадени в хода на БП в качеството му на обвиняемо лице, включени в доказателствената съвкупност по реда на чл.279 ал.2 предл.ІІ-ро вр. с ал.1 т.2 от НПК, се установи, че З. С. е предприел пътуването си като е напуснал Р.Турция, където е пребивавал, след като напуснал родината си по произход - Афганистан поради влошеното от талибаните положение, несигурността и размириците, като намерението му е било да потърси по-добър живот в държава от Западна Европа. С оглед на това поетапно придвижване на подсъдимия и ползването на услугите на „каналджия“, не са налице основанията да се приеме, че З. С. е влязъл на територията на страната ни, за да търси закрила поради застрашаване на живота или свободата му по причина на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение и/или убеждение или поради излагане на опасност от изтезания или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отношение или наказание, в държавата му по произход – Афганистан. Поради това и съдът в настоящия си състав прие, че действията на подс. З. С. са били мотивирани по причини от социално-икономически характер, които не попадат в предметния обхват на закрила по ЗУБ и Женевската конвенция от 1951г. Тези поетапни действия на подсъдимия, наваяват на извода, че З. С. е бил наясно с обстоятелството, че ще премине през турско-българската граница, както и че му липсва изискуемото се разрешение за влизане в Р България като държава-член на ЕС, бил е наясно и с установения пропускателен граничен контрол при преминаване на държавната ни граница. Същият е съзнавал и че ще влезе в страната ни без знанието на граничните власти, следователно в съзнанието му е била формирана представата за противоправния характер на деянието му и за неговите общественотоопасни последици, които е предвиждал, а от волева страна пряко е целял и искал тяхното настъпване, за да реализира целта си – да влезе на територията на Република България, от където да продължи към държава от Западна Европа.

Съдът съобразявайки се с **причините**, мотивирали подсъдимия да напусне на неустановена дата доброволно държавата си по произход – Афганистан, а впоследствие и Р Турция, от където е влязъл нелегално на територията на страната ни, които са **от социално-икономическо естество и го определят като икономически имигрант**, прие, че не са налице основанията за прилагане разпоредбата на чл.279 ал.5 от НК спрямо подсъдимия, тъй като извършеното от него престъпление не попада в приложното поле на този фактически състав. При тази си преценка съдът изхожда и от **обстановката в държавата по произход на подсъдимия - Афганистан**, в която макар и да има размирици, въоръжени сблъсъци и несигурност, то липсва безогледно насилие, характеризиращо наличие на всеобхватен въоръжен конфликт, признат от международната общност и то в такава степен, че да е недопустимо повсеместно вътрешно разселване.

Извършеното от З. С. деяние не се отличава с явно незначителна степен на обществена опасност, обосноваваща изводи за малозначително деяние по смисъла на чл.9, ал. 2 от НК. Обществената опасност се определя от характера на обществените отношения, върху които се посяга, спецификата на последиците, които деянието предизвиква в обекта на посегателство и степента на негово засягане, от начина и средствата, използвани от дееца за осъществяване на деянието, условията при които е осъществено, особеностите на субекта и субективната страна на престъплението, подбудите за извършването му, неговото отражение. В случая обстоятелствата по делото сочат, че обществената опасност на

деянието не може да бъде определена като ниска – обект на посегателство са обществените отношения, свързани с реда на управлението и дейността на държавните органи и в частност - обществените отношения, относно реда за преминаване на държавната граница. Или може да се заключи, че конкретният случай – нелегалното влизане на подс. З. С. през държавната граница от Р. Турция на територията на страната ни, без знанието на граничните власти, не разкрива различие от типичните случаи на извършване на това престъпление и в този смисъл не позволява извод за някаква особеност, предполагаща характеризирането му като малозначително. Обществените отношения, обезпечавачи сигурността и реда за преминаване на държавната ни граница, са били засегнати, в степен определяща деянието като престъпление. Поради това съдът намира, че не може да възприеме за основателно възражението на защитата относно приложението на чл.9, ал.2 от НК.

Предвид изложеното, съдът призна подсъдимия **З. С. /Z. S./**, гражданин на Афганистан, за виновен в извършване на престъпление по чл.279 ал.1 от НК.

Причините и мотивите за извършването на деянието, съдът намери в незачитане от страна на подсъдимия на установения в страната ни правов ред и в частност на законовата уредба, регламентираща реда за преминаване на държавната граница, както и в личните и икономически мотиви, принудили З. С. да напусне доброволно родината си - Афганистан – трудният социално-икономически живот, вследствие на овладяване на властта от движението на талибаните, размириците в отделни части на страната, ширещата се бедност и безработица, в частност - липсата на работа и доходи.

При определяне на вида и размера на наказанието съобразно изискването на чл.54 от НК, съдът намира, че макар престъплението, извършено от подсъдимия да е против дейността на държавни органи, то в случая извършеното от подс. З. С. деяние по чл.279 ал.1 от НК не се отличава с по-висока степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на престъпления от същия вид, като се съобрази и с динамиката на този вид престъпления понастоящем в страната ни. Съдът отчете и ниската обществена опасност на подсъдимия, който до настоящия момент не е бил осъждан, имал е добросъвестно процесуално поведение в хода на БП, правейки самопризнания по предявеното му обвинение, с което е съдействал за разкриване на обективната истина по делото. Взеха се предвид и подбудите, мотивирали подсъдимия да извърши вмененото му престъпление, както и механизма на извършването му. Посочените смекчаващи обстоятелства не биха могли обаче да бъдат определени както като многобройни, така и като изключителни, за да се определи наказание при условията на чл.55 от НК. При тези фактически констатации, и при превес на смекчаващите вината обстоятелства, както и с оглед изпълнение на целите на наказанието, съобразно изискването на чл.36 от НК – да се поправи и превъзпита дееца към спазване на законите и добрите нрави, да се въздейства предупредително върху него и му се отнеме възможността да върши други престъпления и да се въздейства възпитателно и предупредително върху другите членове на обществото, **съдът наложи на подсъдимия З. С. кумулативно предвидените наказания по чл.279 ал.1 от НК при условията на чл.54 от НК в предвиденият в закона минимум, а именно: - ТРИ МЕСЕЦА лишаване от свобода, както и наказание Глоба в полза на Държавата в размер на 100.00 лева.**

Относно прилагането на разпоредбата на чл.66 ал.1 от НК: Съдът прецени, че са налице предвидените в посочената разпоредба условия за прилагането на този вид /условно/ осъждане спрямо подс. З. С. за деянието по чл.279 ал.1 от НК, в извършването на което бе признат за виновен. А именно: подсъдимият към датата на извършване на инкриминираното престъпно деяние не е бил осъждан на лишаване от свобода за престъпление от общ характер, наложеното на подсъдимия наказание лишаване от свобода за срок от 3 месеца е от вида, за който е допустимо отлагането на изтърпяването му /лишаване от свобода/ и същото е в рамките до три години. Съдът намери, че за поправянето

и превъзпитанието на подсъдимия и за постигане целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл.36 от НК, не е необходимо наложеното на З. С. наказание лишаване от свобода, да бъде изтърпяно ефективно, тъй като личността му не е с висока степен на обществена опасност. Предвид на това, на основание чл.66 ал.1 от НК съдът отложи изпълнението на наложеното на подс. З. С. наказание лишаване от свобода за срок от 3 месеца, за изпитателен срок от **ТРИ години, считано от датата на влизане на присъдата в сила.**

На основание чл.189, ал.2 от НПК съдът постанови направените по делото разноси за преводач в хода на БП в размер на 60.00 лева да останат за сметка на органа, който ги е направил – ОД на МВР - Хасково.

Воден от гореизложеното, съдът постанови присъдата си.

РАЙОНЕН СЪДИЯ:

/М. Кирова/